

OLÁH JÁNOS
Hajnal felé

Új változat egy ifjúkori motívumra

*Iffjú csillag gyúl az égen,
öreg lámpás, ég a Hold.
Káprázattal teli minden,
ami van, és ami volt.*

*Nehéz szekér, alig mozdul,
jobbra-balra ing az ég,
szállingózva űri por hull,
sarjú szénánk szanaszét.*

*Végtelenség üres terhét
nem bírja már, recsegőn
vén szekerünk, mint a nemlét,
lezökken a dombtetőn.*

*Darázscsípés hévvel cserdül
jó kocsisunk ostora,
s botló lovunk táltos lázban
hámot tépve száll tova.*

*Túlságosan messzi minden.
Vagy túlzottan is közel?
Új kétely az ősi hitben
megbocsátón átölel.*

*Miért késik, hol a hajnal?
Láthatatlan szekerünk
el se indul, üggyel-bajjal
egy helyben dülöng velünk.*

*Éjszaka van. Senki se vár.
Patkó koccan: kici-kocc.
Fényt, meleget közeleg már,
aki hoz, de, jaj, ki hoz?*